

ning værd. Hvergang Fristelsen til at forny Bekendtskabet med den forfarne Dame kom over ham, behøvede han blot at tænke paa den syndige Hoben Penge, hun havde kostet ham bare paa en Aften, — og det faldt ham da i Almindelighed ikke svært at glemme hende for sine Kanalprofiler og Vandstandsberegninger.

Naar Solen skinnede, stod hans Vinduer gerne aabne ud til det Fri. Sommerfugle og Humlebier forvildede sig da ind til ham ude fra Haven, uden at dette Syn dog stemte ham lyrisk. I det højeste kunde han give sig til at fløjte under Arbejdet, og da stak Højbaadsmanden undertiden sit kalotprydede Hoved ind ad Vinduet for at udtrykke sin Glæde over hans gode Humør, eller Madam Olufsen stillede en Kop rygende Kaffe ind paa Karmen og bad ham dog „unde sig Stunder til at trække Vejret“. Havde den gode Kone en Tid frygtet for, at hendes Logerende var kommen alvorlig paa Afveje, saa gik hendes Bekymringer nu snarest i modsat Retning.

„Tag nu og drik den Kaffetaar, mens den er varm,“ kunde hun sige i den kommanderende Tone, hvormed hun gerne skjulte sine moderlige Følelser for ham.

Saa kastede Per sin Tusjpen eller Ridsefjer, tændte en lille Shagpipe og lagde sig hen i Vinduet for at slaa en Passiar af med de to Gamle, mens disse puslede om i den lille Stump Have, hvor Pladsen var saa indskrænket, at de to store Mennesker daarlig kunde bukke sig uden at støde sammen med den Del af Ryggen, hvormed Olufsen (med en respektløs Hentydning til Skabelseshistorien) plejede at sige, at den blev „klasket paa bagefter af alt det, der var tilovers“.

Det varede dog sjelden længe, før han fik